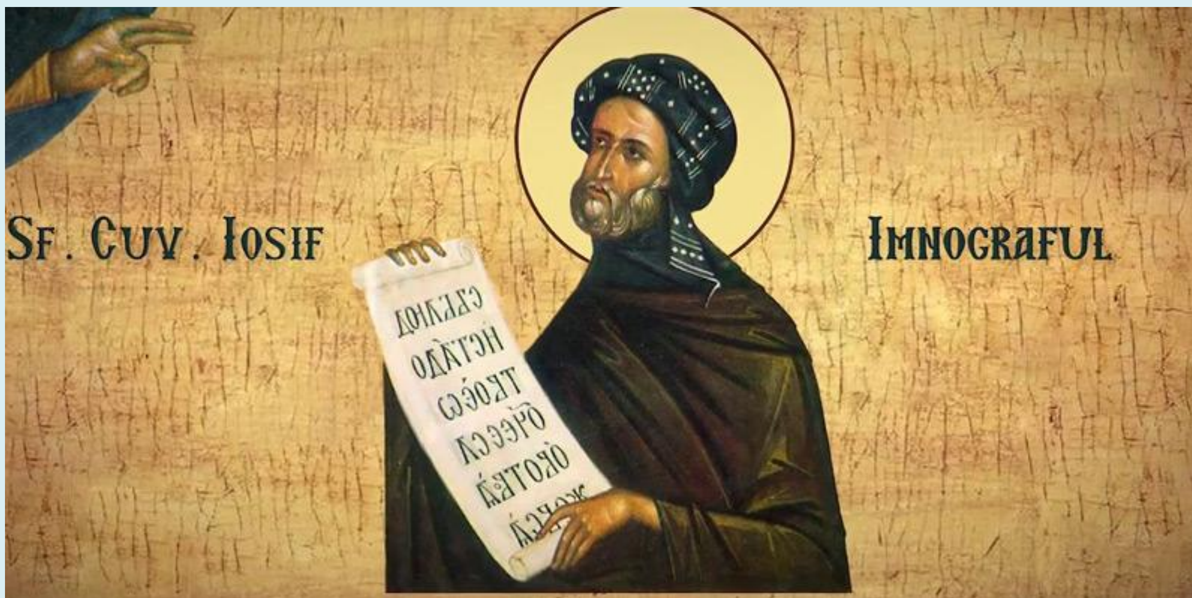
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Iosif, imnograful
(4 aprilie)

Sfântul cuvios Iosif, imnograful (scriitorul de cântări) (4 aprilie):

https://www.academia.edu/42858366/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Iosif_imnograful_scriitorul_de_c%C3%A2nt%C4%83ri_4_aprilie_

https://archive.org/details/sf.-iosif-imnograful/mode/2up

https://www2.slideshare.net/steaemy1/sf-iosif-imnograful

***

Materiale despre Sfinții cuvioși Iosif, imnograful și Gheorghe de la Maleon:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Iosif,-imnograful-(4-apr)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Iosif%2C+imnograful+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Iosif%2C+imnograful

&&&

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut

ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Iosif, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Iosif. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Cântarea 1

Irmos: Veniţi popoarelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea şi a trecut prin ea pe poporul pe care l-a scos din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Sfântul Iosif scriitorul de cântări cu cântări să-l cinstim, cei ce cântăm cântările lui cele izvorâtoare de miere, ca pe unul ce de la cântări, la cântările cele veşnice s-a mutat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Precum propovăduirea proorocilor şi a apostolilor a luminat tot pământul, asemenea şi cântarea gurii tale a ridicat lumea spre Slava Dumnezeului tuturor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Din pruncie dându-te lui Hristos, întru înfrânare ai petrecut prea cuvioase părinte Iosif, de unde te-ai şi îmbogăţit cu darurile cele dumnezeieşti, cu nădejdea şi cu dragostea şi cu credinţă curată.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Cuvântul cel proorocesc odinioară te-a propovăduit pe tine uşă dumnezeiască şi munte sfânt, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, podoaba dumnezeieştilor pătimitori.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Lemn ai omorât păcatul; şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu iubirea curăţiei ai îmbunat pe Dumnezeu, ca să-ţi dea ţie ajutor şi aflând pe părinţii tăi, ţi-ai dobândit nădejdea ta, părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătând cunoştinţa dragostei celei adevărate şi casă şi lucrare şi înţelepciune, care ţi s-a dat ţie de la Dumnezeu, ca un Iov ai deschis uşa casei tuturor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un drept Iosif cel viteaz odinioară în Egipt prins fiind de mâinile barbarilor, ţi-ai păzit darul cu credinţă şi cu smerenie, prea bogatule.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Rai înfrumuseţat având în mijloc Pomul nestricăciunii, pe Iisus Hristos Domnul, te-ai arătat Fecioară; pentru aceasta te fericim.

Cântarea a 4-a

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul rânduielii Tale şi Te-am prea slăvit pe Tine, Unule Iubitorule de oameni.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Hristos te-a arătat pe tine socotinţa cea gânditoare şi îndreptarea cea cu hotar a călugărilor, prea cuvioase părinte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătat-ai viaţa ta ca un pod al smereniei, ce trece către viaţa cea adevărată, de Dumnezeu înţelepţite părinte Iosif.

Stih: ***Sfinte cuvioase Părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întâmpinându-te te-a fericit pe tine Stăpânul, părinte, ca pe unul ce dai la vreme măsura grâului Cuvântului.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Strălucit-ai, Doamne, lumină celor ce sunt în noapte şi în întunericul greşelilor, purtat fiind în pântecele prea curatei Fecioare.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, Făcătorul veacurilor, Doamne, povăţuieşte-ne pe noi întru lumina poruncilor Tale, că afară de Tine pe alt dumnezeu nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind pe pământ, cu credinţă ai lăudat pe sfinţi, prea cuvioase, cu care împreună acum auzind cântări, te bucuri, neîncetat lăudând pe Domnul, prea înţelepte.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Trăgând pe toţi către pocăinţă şi către mărturisire, pururea ai adus lui Dumnezeu rugăciuni, ca aceia toţi să câştige iertare.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Toată viaţa ta petrecând-o în lucrările cele sfinte, ca un neguţător adevărat ai adunat ţie cuvinte şi fapte ca o piatră de mult preţ.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

De ispite şi de viforul cugetelor, de toată mânia şi de tot păcatul, de foamete şi de pierzare şi de munca cea veşnică miluieşte-ne pe noi, prea curată Fecioară.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat. Din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Spre mulţimea cea felurită a cântărilor tale ca spre temelie în chip luminat strălucind Biserica lui Hristos goneşte dormitarea cea pierzătoare de suflete.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cuvintele tale ca un burete s-au arătat celor scârbiţi cu sufletul şi cu duhul, curăţind toată întristarea.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Celor însetaţi de cuvântul cel mântuitor şi îngrăşaţi cu desfătările cele trupeşti, îndoită tămăduire fără zavistie ai dăruit, prea cuvioase părinte Iosif.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Pe mine cel rătăcit în calea vieţii şi căzut în calea păcatelor, îndreptează-mă, Stăpână, în cărarea pocăinţei.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Cel ce eşti ca un izvor nedeşertat al pocăinţei şi dătător mângâierii celei fără de sfârşit şi adâncimea umilinţei, Sfinte părinte Iosif, dă-ne nouă lacrimile pocăinţei celei dumnezeieşti, prin care plângând aici, să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerând ajutorul tău, sfinte.

Cântarea a 7-a

Irmos: Ritori prea învăţaţi s-au arătat tinerii oarecând. Că din suflet cuprins de Dumnezeu, teologhisind cu buzele au cântat: Dumnezeul Cel mai presus de dumnezei al părinţilor şi al nostru bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Şi după somnul morţii te-ai silit a nu avea închişi ochii tăi cei sufleteşti, căci cânţi cântări cu cei ce cântă: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fericind cu osârdie cetele mucenicilor celor nenumăraţi, ai primit cununa muceniciei, părinte şi neîncetat împreună cu dânşii cânţi: bine eşti cuvântat Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o tămăduire a păcatelor celor mari, ai pus mărturisirea, înţelepte, celor ce cântă cântările tale: Dumnezeul părinţilor noştri bine eşti cuvântat.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Sufletul cel cumplit întunecat cu călcările cele viclene, cu Razele cele curate ale Luminii tale îndreptează-l către Lumină, ca una ce eşti uşa Luminii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să te măresc pe tine cu cântări.

Cântarea a 8-a

Irmos: În cuptorul cel cu foc aruncaţi fiind cuvioşii tineri, focul în rouă l-au prefăcut prin cântare, aşa strigând: Binecuvântat eşti, Doamne, Dumnezeul părinţilor noştri!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Socotind cu adevărat viaţa aceasta ca o umbră trecătoare, te-ai nevoit a câştiga viaţa cea nestricăcioasă. Pentru aceasta ai zidit multe mănăstiri, cinstite, spre mântuirea sufletelor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Având dreptate către cei blânzi şi către cei săraci cu duhul, multă înmulţire ai arătat, ca nu numai pe tine însuţi să te întăreşti a sluji Ziditorului, ci şi pe toţi cei ce te priveau pe tine.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nerăutatea ta şi vărsarea dragostei tale, de trei ori fericite, a arătat Chipul lui Hristos cel Iubitor de oameni, către care neîncetat strigai: să-L înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

O, înfricoşătoare Taină! O, auzire înspăimântătoare! Cum a născut Fecioara, cu unirea cea de negrăit, pe Cuvântul Cel ce s-a asemănat nouă, rămânând precum şi înainte de naştere, curată în veci.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul, cel din Dumnezeu, care cu nespusă înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam, cel cumplit căzut prin mâncarea pierzării, Întru-pându-Se în chip de negrăit din Sfânta Fecioară, pentru noi credincioşii, cu un gând întru cântări Îl slăvim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe nişte lespezi scriind în sufletul tău cel curat chipurile virtuţilor prin lucrare, ai dat tuturor sfinţilor, aducând îndoită cântare virtuţilor din fapte şi din laudă vrednică de primire.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele îngereşti şi adunarea apostolilor, Născătoarea de Dumnezeu, împreună cu Botezătorul, cu proorocii, cu preoţii şi oştile mucenicilor împreună cu pustnicii, cu cuvioase laude te încuviinţează pe tine, Sfinte prea cuvioase părinte Iosif.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Iosif, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Nu înceta a-ţi aduce aminte de turma ta cea cuvântătoare, ci precum în viaţă, înţelepte, ai fost apărător aşa fii şi acum; dăruieşte viaţa cea nestricăcioasă şi curăţeşte de patimile cele trupeşti şi sufleteşti, prin rugăciunile tale cele către Hristos, Sfinte părinte Iosif.

Stih: ***Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi.***

Nu înceta, Fecioară, rugând pentru noi pe Fiul tău, pe Dumnezeu cel Iubitor de oameni, că pe tine te-am câştigat nădejde şi cu apărarea ta ne izbăvim din nevoi şi din patimi, de greşeli şi de dureri, cei ce cu credinţă te mărim.

Sedelna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Arătatu-te-ai blând şi smerit şi liniştit, păzind şi împlinind cuvintele cele dumnezeieşti ale Stăpânului tău, care s-a uitat spre tine, părinte şi în Locaşul cel de sus te-a sălăşluit.

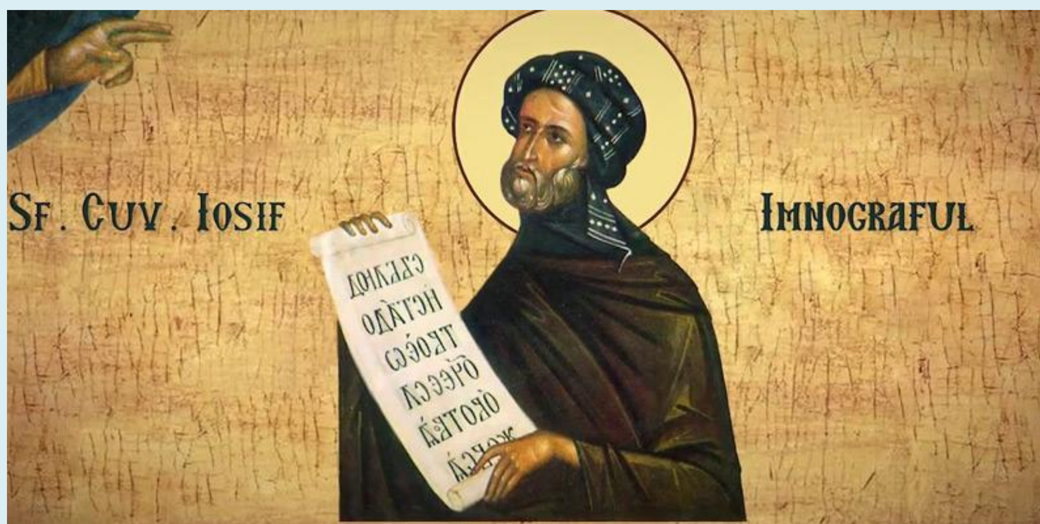
Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Când a venit spre tine, Născătoare de Dumnezeu, glasul cel curat, atunci cele cereşti cu frică se veseleau şi cele pământeşti cu dragoste se bucurau. Căci un praznic s-a făcut de amândouă părţile, când a izbăvit de moarte pe cel întâi zidit. Pentru aceasta împreună cu Îngerul strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 3-lea. **Podobie:** De frumuseţea fecioriei tale şi de prea luminată curăţia ta Gavriil mirându-se, a strigat ţie, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ţie? Sau cum te voi numi pe tine? Nu mă pricep şi mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de har.

Cea neispitită de nuntă, curata şi Maica Ta, Hristoase, văzându-Te pe Tine mort, spânzurat pe Lemn, ca o Maică tânguindu-se a grăit: ce şi-a răsplătit ţie poporul cel fărădelege şi nemulţumitor al iudeilor, care s-a desfătat cu darurile tale multe şi mari, Fiul meu? Laud pogorârea Ta cea dumnezeiască.

Imnografie

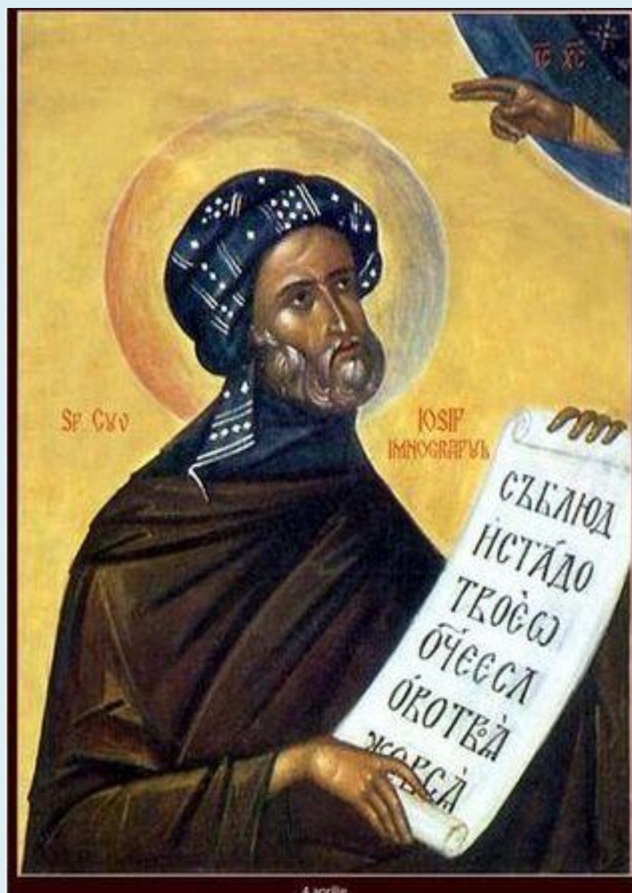
Condacul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Cel ce eşti ca un izvor nedeşertat al pocăinţei şi dătător mângâierii celei fără de sfârşit şi adâncimea umilinţei, Sfinte părinte Iosif, dă-ne nouă lacrimile pocăinţei celei dumnezeieşti, prin care plângând aici, să dobândim mângâiere de la Dumnezeu, cerând ajutorul tău, sfinte.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Iosif. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Troparul Sfântului cuvios Iosif imnograful: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Iosif, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Sfântul cuvios Iosif, imnograful - 4 aprilie:
https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-iosif-imnograful-4-aprilie/

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului Iosif, scriitorul de cântări şi făcătorul de canoane

Patria Sfântului Iosif a fost Sicilia, născut din părinţi dreptcredincioşi şi îmbunătăţiţi, anume Plotin şi Agatia, cărora, pentru viaţa lor cea plăcută lui Dumnezeu, le-a făcut parte să nască un rod ca acesta, care a fost la toată Sfânta Biserică de bună trebuinţă şi care a fost mai pe urmă scriitor de cântări, împodobind Biserica cu cântări şi canoane.

Acest copil a fost crescut în buna învăţătură a cărţii şi povăţuit la obiceiul cel bun; încât chiar în obiceiurile lui copilăreşti se puteau vedea obiceiurile bărbatului îmbunătăţit, ce avea să fie desăvârşit. Pentru că era blând şi smerit, înstrăinându-se de jocurile copilăreşti, iubind postirea şi înfrânarea din copilărie; că nu căuta bucate dulci, ci numai cu pâine şi cu apă se hrănea şi acelea seara. Apoi a sporit foarte mult în învăţătura dumnezeieştilor Scripturi.

Aşa crescând pruncul acela cu trupul şi cu duhul, au năvălit barbarii asupra unei părţi a Siciliei şi au fost nevoiţi părinţii lui să fugă din patria lor în alte părţi. Deci a

mers Iosif cu dânşii în Peloponis mai întâi, apoi, lăsându-şi părinţii pentru Dumnezeu, s-a dus în Tesalonic, Mitropolia Macedoniei. Aici, intrând într-o mănăstire, s-a tuns în rânduiala monahicească, unde se deprindea bine în ostenelile pustniceşti, trecând prin tot felul de nevoinţe ale vieţii călugăreşti, împlinind fără lenevire toată fapta bună, încât s-a făcut bărbat desăvârşit şi monah iscusit.

Patul lui îi era pământul acoperit cu o piele, îmbrăcăminte avea o vechitură netrebnică, postirea îi era aspră, hrana, o bucată mică de pâine şi apă cu măsură. Priveghea toată noaptea, se pleca în genunchi totdeauna, cânta din gură de-a pururea şi lucra mereu. Apoi se îndeletnicea cu citirea dumnezeieştilor cărţi, umplându-se de înţelepciune şi de înţelegere duhovnicească. El era între fraţi ca un înger al lui Dumnezeu, strălucind prin chipul cinstitei şi sfintei sale vieţi, ale cărui fapte bune şi multele nevoinţe nu se pot spune cu de-amănuntul.

Astfel fericitul Iosif, cu bună plăcere slujind lui Dumnezeu mai mult decât alţii, a fost silit de egumen şi de fraţi să ia rânduiala preoţiei şi a fost hirotonit preot de episcopul Tesalonicului. În această sfinţită rânduială se sârguia spre mai mari nevoinţe şi osteneli, săvârşind adeseori dumnezeieştile Taine, rugându-se cu lacrimi pentru el şi pentru toată lumea.

Ducându-se în mănăstirea aceea cuviosul Grigorie Decapolitul şi văzând pe cuviosul Iosif, a cunoscut că este un bărbat sfânt; deci l-a iubit foarte şi l-a făcut prieten şi împreună vieţuitor.

După câtăva vreme, ducându-se în Bizanţ pentru întărirea credincioşilor care erau tulburaţi de eretici în acea vreme, a rugat pe egumen şi pe fraţi să-i dea ajutor pe Iosif, pentru că nu voia să se despartă de el. Dar fraţii şi egumenul nu voiau să se despartă de un împreună vieţuitor ca acela, care era rob adevărat al lui Dumnezeu. Însă, netrecând rugămintea marelui stareţ, socotind şi trebuinţă Bisericii care se învăluia de furtuna ereticilor, au lăsat pe fericitul Iosif să plece cu Sfântul Grigorie Decapolitul la Bizanţ.

Mergând ei acolo, locuiau la biserica Sfinţilor mucenici Serghie şi Vah şi se oboseau prin aspră viaţă, râvnind unul altuia, dar mai ales fericitul Iosif urmând celui mai bătrân nevoitor, marelui Părinte Grigorie. Pe acela având-ul pildă, punea în inima sa în toate zilele multe nevoinţe spre săvârşirea faptei bune. Şi se osteneau amândoi cu dinadinsul, învăţând pe cei binecredincioşi să se ferească de vătămarea ereticilor, să nu se tulbure nici să se îndoiască de dogmele dreptei credinţe, ci să fie tari în mărturisirea adevărului. Căci într-acea vreme, rău credinciosul împărat Leon Armeanul, înnoind blestematul eres al luptării de icoane, ridicase asupra Bisericii

mare prigonire, lepădând sfintele icoane din bisericile lui Dumnezeu şi călcându-le cu picioarele, fără de cinste. Pe dreptcredincioşii păstori, izgonindu-i de pe scaunele lor îi muncea în multe feluri şi-i pierdea, iar în locul lor punea pe ereticii cei de un gând cu el.

Atunci Sfântul Grigorie, împreună cu Sfântul Iosif, îmbrăcându-se în platoşa credinţei, umblau pe uliţele cetăţii, prin târg şi prin casele credincioşilor, sfătuindu-i, îndemnându-i şi rugându-i, să nu se amăgească de vicleşugul ereticilor. Şi erau cuvintele lor ca roua cea de dimineaţă, care învia florile şi iarba ţarinii cea veştejită de zăduful zilei, pentru că înviau inimile omeneşti cele ce se mâhneau şi se îndoiau, ca şi cum se veştejeau de zăduful învăţăturilor ereticeşti.

După aceea, cuviosul Grigorie a fost rugat de mulţimea monahilor să trimită pe fericitul Iosif în Roma cea veche, ca pe un iscusit în cuvinte şi ca pe cel ce, cu puterea trupească, putea suferi osteneala căii celei lungi, la dreptcredinciosul Papă, care era atunci Leon al treilea, şi la toţi de acolo să le spună despre prigonirea ce se făcea în Constantinopol asupra Sfintei Biserici, doar cumva dreptcredincioşii de acolo vor putea să le ajute, fiind asupriţi şi să le surpe dogmele ereticeşti cele nedrepte, să astupe gura lor cea hulitoare.

Deci, cuviosul Grigorie a sfătuit pe fericitul Iosif, zicându-i: "Acum, o, fiule, este vremea să-ţi arăţi osârdia dragostei tale către Dumnezeu şi râvna pentru dreapta credinţă. Mergi la Roma cea veche, vesteşte acolo păstorului celui blând şi tuturor celor de la Apus credinţa cea dreaptă, şi câte primejdii a adus asupra Sfintei Biserici cel cu numele de fiară, rău credinciosul împărat la Răsărit. Cum a scuipat şi călcat icoana lui Hristos şi a Preacuratei Maicii Lui, şi cum a luat podoaba Bisericii şi a izgonit cu nedreptate pe păstorii cei buni, iar pe mincinoşii păstori, pe năimiţi şi pe ai lui lupi răpitori, i-a trimis în turma lui Hristos, încât oile lui sunt răpite şi risipite. Spune cum, în toate zilele, Biserica lui Hristos este învăluită de mincinoasa furtună a stăpânitorului, şi cum cumplitul Leon, care a venit din Armenia, răcneşte cu îngrozire şi înghite pe mulţi cu vicleşugul său cel ereticesc. Vesteşte, îndeamnă şi roagă ca să scoată sabia cuvântului lui Dumnezeu şi să stea împotriva celor ce ne prigonesc!"

Unele şi altele ca acestea grăind Sfântul Grigorie, iar fericitul Iosif, care din tinereţe se deprinsese bine la ascultare, nimic împotrivă n-a grăit, ci cu smerenie plecându-şi capul, rugăciunile părintelui şi binecuvântare cerându-i de drum, s-a suit în corabie şi a plecat.

Dar judecata lui Dumnezeu cea neştiută, într-alt chip a voit. Pentru că Dumnezeu, Cel ce pe toate le rânduieşte spre folos, prin cele ce nu se văd nouă a fi potrivite şi nesilnice, face uneori lucruri minunate şi prea slăvite mai presus de nădejde, spre pomenirea numelui Său Cel Sfânt.

Deci şi calea spre Roma a lui Iosif, după rânduiala lui Dumnezeu, s-a întâmplat într-acest chip: Cei de un gând cu împăratul Leon Armeanul pentru eresul acela, slujitorii şi ajutătorii tiraniei lui. Înştiinţându-se ca mulţi din cetatea împărătească se duc în alte ţări, fugind de luptătorii de icoane, au rânduit în taină pe drumurile cele de pe apă şi de pe uscat, pândiri tâlhăreşti, ca, prinzându-i pe cei ce fugeau, să-i întoarcă în mâinile luptătorilor de icoane. De aceea nu s-a tăinuit nici plecarea cuviosului Iosif, trimis de monahii cei dreptcredincioşi spre Apus, adică la Roma.

Deci, i-au ieşit înainte tâlharii, care pentru aceea erau rânduiţi pe mare, şi a căzut cuviosul în mâinile potrivnicilor, care, jefuind corabia aceea şi prinzând pe toţi cei ce erau cu cuviosul Iosif, i-au trimis în Creta la prigonitorii de icoane. Acolo cuviosul, fiind pus în lanţuri grele, a fost aruncat în temniţă, unde mai erau o mulţime de legaţi, pătimind împreună cu dânsul pentru dreapta credinţă.

Pe toţi cei legaţi Sfântul Iosif îi mângâia ziua şi noaptea cu cuvinte insuflate de Dumnezeu, singur veselindu-se pentru Domnul său, şi zicea către ceilalţi: ***"Ce poate să fie mai dulce şi mai de bucurie decât lanţurile acestea, cu care, pentru dragostea lui Hristos şi pentru icoana cea sfântă a Lui, suntem legaţi! Deşi îndurăm nevoi în legăturile cele de puţin timp, totuşi ni se cuvine a mulţumi lui Dumnezeu pentru pătimirea aceasta, având pildă vie pe Sfântul Pavel, care, socotind lanţurile ca pe nişte podoabe de aur, negrăit se bucura, că s-a învrednicit pentru numele lui Iisus Hristos a pătimi unele ca acestea. Dar mai ales singur Hristos a pătimit pentru noi, lăsându-ne pildă ca să urmăm Lui, Care n-a făcut păcat, şi ocări împotrivă n-a rostit şi, pătimind, nu s-a înfricoşat, precum zice Sfântul apostol Petru. Este cu adevărat oarecare necaz din simţitele dureri ale trupului, dar este cu neputinţă a se numi cineva purtător al jugului lui Hristos, de nu-I va urma Lui.***

Răbdând aceleaşi pătimiri pe care El pentru noi Le-a răbdat, Dumnezeu fiind Atotputernic, Care putea şi în alt oarecare chip să mântuiască pe om, însă bine a voit, ca din osteneli şi bucurii să se nască acea putere a faptei bune, care poate să deschidă uşa cerului, care de mult a fost încuiată. Deci nu altă cale ne-a arătat nouă spre mântuire, ci numai aceea prin osteneli şi prin necazuri. Pentru ce dar să ne tulburăm, punându-ne sănătatea noastră în pătimire pentru Sfânta Icoană a Mântuitorului şi a prea curatei Maicii lui Dumnezeu? Căci aşa

împotrivindu-ne poruncii împăratului celui rău credincios, vom câştiga darul lui Dumnezeu şi ajutorul cel în vreme bună".

Cu aceste cuvinte şi cu altele asemenea acestora, cuviosul Iosif mângâia şi întărea pe cei împreună cu dânsul legaţi, care, pentru cinstea icoanelor, erau închişi în temniţă.

S-a întâmplat de era aruncat acolo cu dânşii un oarecare dreptcredincios episcop, care era prigonit de asemenea pentru cinstirea sfintelor icoane. Acela, neputând suferi nevoile temniţei, se tulbura de gânduri ca un om şi, ca o corabie învăluindu-se foarte, era aproape de înecare. Pentru că acum începea a se învoi la erezia prigonirii icoanelor, ca să se libereze din legăturile şi din primejdiile în care se afla.

Acea tulburare a lui înţelegând-o cuviosul Iosif, câte cuvinte n-a grăit către dânsul, câte lacrimi n-a vărsat, rugându-l şi sfătuindu-l, ca pentru icoana lui Hristos, ca şi pentru însuşi Hristos să nu se îndoiască a muri. Şi nu în deşert i-au fost aceluia cuvintele cele de Dumnezeu insuflate. Pentru că atât de mult s-a întărit prin el episcopul acela, încât şi în muncile cele cumplite nu s-a lepădat de buna sa credinţă, ci cu bărbăţie şi cu mărime de suflet a răbdat până la sfârşit. Căci atunci când l-a scos la judecată şi a văzut pe muncitori şi uneltele cele de muncă, nu s-a înfricoşat câtuşi de puţin, ci singur dezbrăcându-şi hainele de pe dânsul, se dădea de bună voie la bătăi, dorind de o mie de ori moartea, de ar fi cu putinţă să rabde pentru Hristos Dumnezeul Cel ce S-a întrupat, Care este închipuit prin zugrăvirea icoanelor. Deci, fiind spânzurat gol la munci şi cu săgeţi însagetat, iar la sfârşit fiind lovit cu o piatră mare în cap şi-a dat duhul său Domnului.

Fericitul Iosif, înştiinţându-se de mucenicescul sfârşit al episcopului, s-a bucurat foarte mult de a lui neînduplecată bărbăţie şi mulţumea lui Hristos, Cel ce a întărit la o nevoinţă ca aceea pe alesul Sau ostaş, care, deşi alunecase puţin, însă, bine îndreptându-se, a biruit pe vrăjmaş.

Încă şi pe mulţi alţii, Sfântul Iosif, de asemenea, i-a izbăvit din sufletească pierzare şi la Hristos înainte i-a trimis, învăţându-i neîncetat spre calea mântuirii. Şi singur el de Dumnezeu se păzea de moarte, ca spre folosul celor mai mulţi, viaţa lui să se lungească.

****

Pătimind Sfântul în temniţa aceea şase ani, a sosit cumplitul sfârşit al rău credinciosului împărat Leon Armeanul. Că sosind noaptea praznicului Naşterii lui Hristos, a fost ucis de ostaşii săi în biserică, la cântarea Utreniei. Şi în acelaşi ceas

cuviosul Iosif a fost înştiinţat de pierderea acelui tiran în temniţa Critului şi a fost liberat cu minune din legături, prin arătarea către dânsul a Sfântului ierarh Nicolae. Pentru că toată noaptea aceea petrecând-o fără somn, Sfântul Iosif, cântările praznicului cântându-le şi rugându-se, la cântarea cocoşilor a strălucit o lumină în temniţă şi a stat înaintea lui un bărbat cu sfinţită cuviinţă şi cinstit, îmbrăcat în veşminte arhiereşti, cărunt la păr, cu faţă luminoasă, grăind către dânsul: *"De la Mira Lichiei am venit la tine, fiind trimis de Dumnezeu, ca degrabă să-ţi aduc veste de bucurie; pentru că vrăjmaşul cel ce a tulburat Biserica şi a risipit oile lui Hristos, s-a lipsit de împărăţie şi de viaţă, fiind chemat la judecata lui Dumnezeu. Deci, acum ţi se cade să te întorci la Constantinopol şi cu darul Sfântului Duh care locuieşte în tine, pe mulţi să-i întăreşti".* Spunându-i aceasta, i-a dat o hârtie şi i-a zis: *"Primeşte această hârtie şi o mănâncă".* Iar scrisoarea era aceasta: "Grăbeşte, Îndurate, şi Te sârguieşte ca un Milostiv spre ajutorul nostru, că poţi, dacă voieşti".

Iosif, luând acea hârtie şi citind-o, a înghiţit-o cu bucurie şi a zis: ***"Cât sunt de dulci gâtlejului meu cuvintele acestea".*** Şi i-a poruncit cel ce i se arătase ca să şi cânte acele cuvinte şi, cântându-le cu bucurie, îndată a văzut lanţurile şi obezile sale dezlegate şi căzute de pe grumaz, de la mâini şi de la picioare şi a auzit pe Sfântul ierarh Nicolae, grăindu-i: *"Scoală-te şi urmează-mă".* Şi, sculându-se, a ieşit din temniţă, deschizându-se uşile singure de la sine, iar străjerii temniţei nu ştiau nimic de aceasta. Apoi s-a văzut că era dus prin văzduh de o putere dumnezeiască nevăzută şi în puţin timp s-a aflat la Constantinopol, pe calea cea mare care duce în cetate, slăvind pe Dumnezeu pentru o minune ca aceea prea slăvită.

&&&

După ce Sfântul Iosif a intrat în cetate, n-a găsit între cei vii pe iubitul său părinte, pe Sfântul Grigorie Decapolitul, pentru că se dusese către Domnul. Dar a văzut numai pe Ioan ucenicul lui şi a plâns mult după părintele său Grigorie, că nu s-a învrednicit să-l vadă iarăşi viu; şi a stat lângă mormântul lui împreună cu părintele Ioan. Apoi după multă vreme s-a dus şi Ioan către Domnul şi l-a îngropat aproape de Sfântul Grigorie.

După aceea cuviosul Iosif s-a mutat în alt loc deosebit şi liniştit, afară din cetate, nu departe de biserica Sfântului Ioan Gură de Aur. Acolo sălăşluindu-se, a zidit o biserică în numele arhiereului lui Hristos, Nicolae şi a adus acolo moaştele la amândoi părinţii, ale Sfântului Grigorie Decapolitul şi ale lui Ioan. Apoi a întemeiat acolo mănăstire şi a adunat fraţi şi venea la dânsul totdeauna mulţime de oameni duhovniceşti şi mireneşti, ca să-i asculte învăţăturile lui cele însuflate de

Dumnezeu; pentru că darul Sfântului Duh izvora ca un râu din gura lui, prin cuvintele cele grăite cu dulceaţă.

***

Cuviosul Iosif, ducându-se o dată în Tesalia, a câştigat o bună parte din moaştele Sfântului apostol Vartolomeu, pe care le-a pus cu cinste în mănăstire. Şi se învrednicea adesea a-l vedea în vedenia visului, căci avea către dânsul mare dragoste şi credinţă, dorind să împodobească prăznuirea acelui sfânt apostol cu cântări de laude, dar nu îndrăznea, îndoindu-se de va fi plăcut sfântului apostol acel lucru, sau nu. El se rugă cu dinadinsul lui Dumnezeu şi apostolului Lui, ca să i se dea înştiinţare despre aceasta şi înţelepciune să i se dăruiască de sus, ca să poată scrie bine stihirile de cântare.

Deci, rugându-se el pentru aceasta patruzeci de zile, cu post şi cu lacrimi şi apropiindu-se ziua pomenirii acelui apostol, la Vecernia praznicului a văzut pe Sfântul apostol Vartolomeu, arătându-se în altar îmbrăcat în haine albe, perdeaua altarului fiind ridicată şi îl chemă la dânsul. Ducându-se Iosif mai aproape, Sfântul apostol a luat de pe dumnezeiasca masă cartea Sfintei Evanghelii şi a pus-o pe pieptul lui Iosif, zicându-i: *"Să te binecuvânteze dreapta Atotputernicului Dumnezeu şi să izvorască de pe limba ta cereşti ape ale înţelepciunii, facă-se inima ta scaun al Sfântului Duh, iar de cântările tale să se îndulcească toată lumea"*.

Zicând aceasta, Sfântul apostol Vartolomeu s-a făcut nevăzut; iar cuviosul Iosif, cuprinzându-se de negrăita bucurie şi darul înţelepciunii simţindu-l în sine, s-a umplut cu totul de mulţumire.

Şi din acel ceas a început să scrie cântări bisericeşti şi pesne de canoane, împodobind nu numai praznicul Sfântului apostol Vartolomeu, dar şi pe ale multor sfinţi. Dar mai ales pe Preacurata Maică a lui Dumnezeu a cinstit-o cu multe canoane, asemenea şi pe Sfântul ierarh Nicolae, şi a umplut Sfânta Biserică de cântările lui cele frumoase, de unde şi-a câştigat şi numirea de scriitor de cântări.

După aceea, împărăţind Teofil, s-a ridicat iarăşi viforul prigonirii de icoane asupra Bisericii şi mulţi erau prigoniţi şi munciţi. Atunci şi cuviosul Părintele nostru Iosif, scriitorul de cântări, pentru arătată mustrare cea cu îndrăzneală a eresului, a fost izgonit în Herson, unde a petrecut în legături şi chinuri, până la moartea lui Teofil.

Apoi, după moartea acestuia, a fost chemat la Constantinopol de împărateasa Teodora, care împărăţea împreună cu fiul ei Mihail şi avusese dreapta credinţă îm-

preună cu prea sfinţitul patriarh Metodie. Iar după mutarea Sfântului Metodie, luând scaunul Sfântul Ignatie, în acea vreme cuviosul Iosif a fost pus de dânsul păzitor de vase al dumnezeieştii Biserici celei mari a cetăţii împărăteşti. Şi era foarte iubit de preasfinţitul patriarh, asemenea şi de toată rânduiala duhovnicească şi mirenească, pentru viaţa lui cea îmbunătăţită şi pentru învăţăturile cele prea înţelepte şi de suflet folositoare care ieşeau din limba lui, prin care pe mulţi îi povăţuia la calea mântuirii.

Însă după câţiva ani a pătimit iarăşi izgonire de la Barda, fratele împărătesei, care a fost întâi stăpânitor după împăratul, pentru mustrarea fărădelegii. Căci, izgonind de la el fără vină pe soţia sa cea după lege, a luat ca soţie pe o altă femeie, rudenia sa, silind legile bisericeşti şi netemându-se de Dumnezeu, nici de oameni ruşinându-se. Pe acela îl mustra cuviosul Iosif, precum odată Sfântul Ioan Mergătorul Înainte mustra pe Irod. Pentru acest lucru a fost izgonit şi chinuit de dânsul, precum şi preasfinţitul patriarh Ignatie, căci şi el a răbdat izgonire şi primejdii multe de la Barda cel fărădelege.

Apoi, după ce Barda a fost ucis de slugile împărăteşti, pierind cu sunet, iar după dânsul şi împăratul Mihail fiind asemenea lipsit de viaţă de către ai săi, a luat împărăţia Vasile Macedon. Atunci s-au întors în Constantinopol şi Sfântul Ignatie cu Sfântul Iosif. Deci, Ignatie şi-a luat iarăşi scaunul său şi Iosif iarăşi cea mai dinainte cinste a păzirii de vase.

Şi nu numai preasfinţitului Ignatie, dar şi lui Fotie, care a fost după dânsul la patriarhie, Sfântul Iosif, scriitorul de cântări, le era iubit şi cinstit. Pentru că acel patriarh toată rânduiala bisericească o încredinţase cuviosului şi-l numea pe el om al lui Dumnezeu şi înger în trup şi părinte al părinţilor. Deci a poruncit la tot clerul său, ca pe cuviosul Iosif să-l aibă ca părinte duhovnicesc, descoperindu-i conştiinţele lor şi mărturisind greşelile lor.

Cuviosul era şi înainte văzător, văzând mai înainte greşelile cele tăinute. Însă nu mustra pe cel greşit, ci cu cuvinte îndemnătoare îl învăţa, până ce, umilindu-se cel ce se mărturisea, îşi spunea singur fărădelegea tăinuită; pentru că era puternic în cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, cu înlesnire putând să întoarcă pe cei păcătoşi la pocăinţă.

Iar după ce a petrecut ani mulţi şi a ajuns la adânci bătrâneţi, a slăbit cu trupul de ostenelile cele multe, în care a fost din tinereţe, pe de o parte nevoindu-se pustniceşte, iar pe de alta răbdând pentru dreptate surghiun, legături şi temniţe. Apoi, ţinând rânduiala bisericească şi împodobind cu cântări praznicele şi pomenirile

sfinţilor, s-a îngrijit mult şi pentru mântuirea sufletelor omeneşti. Deci, aproape de moarte, a căzut în boală, când se sfârşeau zilele Sfântului Post de patruzeci de zile, având înştiinţare în somn de la Dumnezeu pentru moartea cea grabnică.

Deci, în Sfânta Vineri cea mare a Patimilor celor de voie ale lui Hristos, scriind toate vasele şi lucrurile bisericii cele încredinţate lui, le-a trimis la preasfinţitul patriarh Fotie şi se pregătea de ieşire, rugându-se lui Dumnezeu şi zicând: ***"Mulţumesc Ţie, Doamne Dumnezeul meu, că în umbra aripilor Tale m-ai păzit în toate zilele vieţii mele. Şi acum până în sfârşit păzeşte-mi duhul meu şi dă-mi parte ca fără vătămare să scap de diavolii întunericului şi de înfricoşările cele din văzduh; ca nu cândva să se bucure de mine vrăjmaşul meu, pentru neştiinţa mea şi pentru greşelile ce am făcut în viaţa mea. Păzeşte turma Ta, o, Cuvinte al Tatălui şi toate ale Tale zidite cu dreapta Ta, apără-le până la sfârşitul veacului. Fii ajutător fiilor celor iubiţi ai Bisericii Tale. Dă miresei Tale - Sfintei Biserici - pace veşnică şi alinare neînviforată. Pe împă-rătească sfinţenie, cu ale Tale daruri lumineaz-o. Pe mândrul Veliar supune-l sub picioarele celor ce apără credinţa cea dreaptă şi pe toate eresurile cele vătămătoare de suflet izgoneşte-le de la Biserica Ta, iar sufletului meu dăruieşte-i, ca în pace şi cu blândeţe să se despartă de trupul acesta. Deşi nu sunt din numărul sfinţilor şi plăcuţilor Tăi în care a petrecut Duhul Sfânt, pentru că mă ştiu că sunt păcătos înaintea Ta, însă Tu, fiind bunătatea cea nemăsurată, nu căuta la greşalele mele, ci fă-mă vrednic părţii fiilor Tăi. Amin".***

Astfel rugându-se cuviosul Iosif, împărtăşindu-se cu dumnezeieştile Taine şi tuturor celor ce erau lângă dânsul dându-le binecuvântare, şi-a ridicat mâinile spre cer, cu faţa luminoasă şi veselă şi şi-a dat lui Dumnezeu sfântul lui suflet. Şi îndată s-a adunat de pretutindeni mulţime de monahi şi mireni, dintre care mulţi plângeau, numindu-l unii părinte al lor, unii hrănitor, alţii făcător de bine, alţii mângâietor, iar alţii învăţător, povăţuitor şi ocârmuitor al mântuirii lor şi l-au îngropat cu cinste şi cu laude în mormânt.

Dar mai cinstită şi mai slăvită i-a fost petrecerea sfântului său suflet în curţile cereşti, de către duhurile cele fără de moarte. Acest lucru s-a învrednicit a-l vedea cu ochii un prieten iubit al lui, care nu era depărtat cu locul, fiind bărbat drept şi plăcut lui Dumnezeu. Pentru că în acel ceas, când iubitul lui suflet, despărţindu-se de trup, mergea spre ceruri la Dumnezeu, a auzit bărbatul acela un glas de sus, zicându-i: "Ieşi din casă şi vezi tainele cele minunate ale lui Dumnezeu!"

Iar el ieşind şi privind în sus, a văzut crugul ceresc despărţindu-se în două şi ieşeau de acolo cetele sfinţilor. Mai întâi mergea ceata apostolilor; după aceea a mucenicilor, apoi a proorocilor şi după această a arhiereilor.

Nişte lucruri ca acestea minunate văzându-le bărbatul acela, se minuna cu spaimă şi nu pricepea ce era aceasta. Apoi iarăşi a auzit glas: "Priveşte şi ia aminte, că toate cele văzute de tine îţi vor fi arătate!" Şi îndată a văzut patru tineri unii mai luminoşi decât alţii, iar între ei mergea o Fecioară cu negrăită slavă şi cinste. Aceea era Preacurata şi binecuvântata Fecioară Maria, Maica lui Hristos Dumnezeul nostru. Ea mergând, poruncea cetelor sfinţilor bărbaţi să primească pe acel sfânt suflet, care le-a lăudat ale lor fapte şi pomeniri şi cu viaţa le-a urmat. Atunci putea să-i vadă pe toţi cu negrăită bucurie şi sîrguindu-se cu dragoste a primi pe o cinstită faţă ca aceasta, ce se suia la cer.

Văzând unele ca acestea acel bărbat, gândea în sine, zicând: "Cine este acesta pe care îl învrednicesc cu atâta cinste cetele vieţuitorilor cereşti?"

Apoi a auzit glasul îngerilor ce duceau pe acel sfânt suflet şi cu mare glas grăiau: "Acesta este Iosif scriitorul de cântări, împodobitorul a toată Biserica, care, învrednicindu-se de darul Sfântului Duh, a urmat vieţii apostolilor şi mucenicilor şi faptele lor le-a dat în scris; drept aceea acum de la aceiaşi sfinţi primeşte cinste şi laudă".

Astfel sufletul cuviosului Iosif, scriitorul de cântări, s-a dus la cele cereşti cu dănţuire. Iar bărbatul care a văzut aceasta, s-a umplut de nespusă bucurie, într-o slăvită vedenie ca aceea. Însă de jale mare se cuprindea, căci nu s-a învrednicit să vadă mai mult slava aceea, cum acel binecuvântat suflet a intrat înlăuntru în cele de sus cum înaintea luminii celei prea luminoase a lui Dumnezeu în Treime a stat şi s-a închinat.

Încă şi altă înştiinţare pentru această petrecere spre cer a cuviosului Iosif, s-a făcut în acest fel.

Era în Constantinopol o biserică a Sfântului mucenic Teodor, care se numea Fanerot, adică arătător, căci lucrurile cele furate sau tăinuite sau pierdute, le arăta celor ce alergau la el cu rugăciune.

Fugind de la un om, un rob foarte trebuitor, şi de a cărui fugire mâhnindu-se omul acela, a mers la biserica Sfântului Teodor Fanerot şi rugăciunile îşi săvârşea, rugând pe mucenicul lui Hristos, ca să-i arate pe robul său. Şi petrecând trei zile şi

trei nopţi lângă biserică şi nimic întâmplându-se, s-a mâhnit şi voia să se ducă. Deci era vremea Utreniei şi un cuvânt folositor de suflet se citea în biserică; iar omul acela, în vremea citirii dormind puţin, a văzut pe sfântul arătându-se lui şi zicându-i: "De ce te mâhneşti, omule? Iosif, făcătorul de cântări, despărţindu-se de trup, am fost pe lângă dânsul; şi murind acela în această noapte, sufletul lui care ne-a cinstit cu canoane şi cu cântări, a fost petrecut spre ceruri de noi toţi şi înaintea feţei lui Dumnezeu s-a dus. Pentru aceea am zăbovit de nu m-am arătat ţie. Iar acum iată sunt aici, ascultând cererea ta. Deci du-te în cutare loc - spunându-i numele locului - şi acolo îl vei afla pe robul tău, pe care-l cauţi".

Amândouă aceste înştiinţări ne adeveresc ce fel de slavă a câştigat cuviosul Iosif de la Dumnezeu pentru ostenelile sale şi de la sfinţii lui Dumnezeu cinste şi laudă în cereştile locaşuri, unde acum, stând înaintea scaunului lui Dumnezeu, cântă cântări îngereşti, slăvind şi lăudând pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, pe un Dumnezeu în Treime, în veci. Amin.

Notă - Acest cuvios Iosif, scriitor de cântări a trăit în vremea împărăţiei lui Nichifor, a lui Mihail Curopalatul, a lui Leon Armeanul, a lui Mihail Valvos, a lui Teofil şi a lui Mihail fiul său, care, împreună cu maica sa Teodora au împărăţit şi s-a săvârşit pe vremea împărăţiei lui Vasile Macedon, în anul de la facerea lumii 6391, iar de la întruparea Cuvântului lui Dumnezeu 883, în a patra zi a lunii aprilie, în săptămâna luminată a Învierii lui Hristos, în noaptea Miercurii luminate, spre Joia cea luminată. Şi atunci era slova Pascaliei, Paştele lui Hristos.

Se cade a şti şi aceasta, că se află doi sfinţi cu numele Iosif, scriitori de cântări.

- ⇒ *Cel dintâi, Iosif, episcopului Tesalonicului, frate bun al cuviosului Teodor Studitul, a cărui pomenire este în 26 ianuarie;*
- ⇒ *iar alt Iosif este cuviosul acesta, care a fost păzitor de vase al Bisericii celei mari.*

Iar canoanele cele făcute de dânşii se cunosc în acel fel. Unde la începutul canonului este scris "Facerea lui chir Iosif", să cunoşti că este Sfântul Iosif cel dintâi, fratele Studitului, episcopul Tesalonicului, pentru că acel cuvânt "chir", este semn de mare cinste şi stăpânire, precum este episcopia.

Iar unde este scris fără adăugirea "chir", să înţelegi că este cel de al doilea, cuviosul Iosif, care n-a fost episcop, fără numai ieromonah şi egumen, păzitor de vase al Bisericii celei Mari a Constantinopolului.

Bucură-te, Sfinte cuvioase Iosif, harfă melodioasă a harului și alăută a virtuților cerești!